

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Mgr. E. V.**, zastoupeného JUDr. Petrem Procházkou, advokátem se sídlem Nám. Svobody 12, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno (dříve Finanční ředitelství v Brně, se sídlem Nám. Svobody 4, Brno), proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2010, čj. 12888/10-1400-705264, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2012, čj. 30 Af 111/2010 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Finančního úřadu Brno I (správce daně) ze dne 5. 5. 2010, čj. 142468/10/288968702385, byl žalobce coby ručitel dle § 57a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, vyzván k zaplacení nedoplatku daně z převodu nemovitostí ve výši 101 097 Kč namísto daňového dlužníka – Průmyslového stavitelství Brno, a. s.

[2] Finanční ředitelství v Brně rozhodnutím ze dne 11. 10. 2010, čj. 12888/10-1400-705264, potvrdilo rozhodnutí správce daně.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 26. 7. 2012, čj. 30 Af 111/2010 – 29.

[4] Krajský soud vyšel při posuzování důvodnosti žaloby z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 Afs 22/2010 – 44, který se vztahuje k možnosti uplatnění výzvy k úhradě nedoplatku daně vůči ručiteli v případě nařízeného insolvenčního řízení proti primárnímu daňovému dlužníku. Podstatou nyní souzené věci je v zásadě shodná procesní situace, kdy v průběhu konkursního (nyní insolvenčního) řízení vyzval správce daně k úhradě daňového nedoplatku ručitele. Krajský soud neshledal důvody, pro které by se měl odchýlit od závěrů předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[5] Žalobce nezpochybňuje, že by primární daňový dlužník nebyl vyzván ke splnění své daňové povinnosti. Za zásadní však považuje to, že jej správce daně poškodil tím, že nepřihlásil svou pohledávku do insolvenčního řízení. Nedostatečně tedy vymáhal pohledávku po primárním dlužníkovi. Krajský soud v této skutečnosti nespatřuje zásadní odlišnost od věci posuzované Nejvyšším správním soudem. Jak dovodil Nejvyšší správní soud, již samotné zahájení insolvenčního řízení způsobuje prokazatelnou bezvýslednost ve smyslu § 57a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. V této souvislosti pak není rozhodné, zda správce daně pohledávku přihlásil nebo nepřihlásil do insolvenčního řízení. V souzené věci je patrné, že v době zahájení insolvenčního řízení nebyla daň dosud vyměřena a ani neuplynula lhůta její splatnosti. Správce daně řádně činil kroky směřující k vyměření daně a s ohledem na zahájení insolvenčního řízení (ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, za situace prokazatelné bezvýslednosti vymáhání daňového nedoplatku) uplatnil vůči ručiteli výzvu k zaplacení daňového nedoplatku. Správce daně tak jednal plně v intencích § 57a zákona o správě daní a poplatků. Proto podle soudu nemůže být úspěšná ani argumentace žalobce stran porušení jeho ústavně zaručeného práva na majetek, jak rovněž dovodil Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozhodnutí.

III.

[6] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[7] Krajský soud podle stěžovatele nedostatečně posoudil a zhodnotil stupeň intenzity zásahu státního orgánu do ústavních práv stěžovatele, nepřiměřeně jeho ústavní práva umenšil a protiústavně zvýhodnil státní orgán, čímž narušil rovnost stran. Státní orgány napadenými rozhodnutími vážným způsobem narušily ústavou zaručené právo stěžovatele vlastnit majetek. V rozporu s Ústavou na něj byla přenesena povinnost úhrady celé daňové povinnosti daňového dlužníka, aniž by se příslušné státní orgány jakkoliv snažily daňové povinnosti vymáhat na daňovém dlužníku. Správce daně měl a mohl přihlásit do insolvenčního řízení i nesplatnou pohledávku. Správce daně neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, jak a kdy byl daňový nedoplatek na dlužníkovi vymáhán. Podle stěžovatele neobstojí tvrzení, že nemožnost efektivně vymoci daňový doplatek po dlužníkovi byla dána tím, že nesplnil povinnost podat daňové přiznání.

[8] Stěžovatel má za to, že v jeho případě neměl být aplikován rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 Afs 22/2010 – 44, a to pro celou řadu významných odchylek, které mají zásadní dopady na právní posouzení jeho případu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že finanční úřad daňového dlužníka zaslal výzvu k zaplacení existujícího nedoplatku v náhradní lhůtě. Daňové orgány ani nepopírají, že ve věci stěžovatele taková výzva nebyla daňovému dlužníku zaslána. Správce daně tak jednoznačně porušil § 57a odst. 1 větu druhou zákona o správě daní a poplatků. Porušení této povinnosti se správce daně snažil zcela formálně zahladit výzvou, která byla doručována až v době, kdy bylo proti daňovému dlužníku vedeno insolvenční řízení. Výzvu, která byla doručena až insolvenčnímu správci, je nutno považovat za nulitní správní akt. Správci daně jistě muselo být zřejmé, že insolvenční správce na takovou výzvu reagovat nemůže, ale ani nesmí, neboť pohledávky lze uplatňovat výhradně podáním přihlášky k příslušnému krajskému soudu.

[9] Stěžovatel odmítl závěr krajského soudu, podle kterého nerozporoval, že by primární daňový dlužník nebyl vyzván. Stěžovatel v čl. III bodu 6 žaloby jasně uvedl, že výzva dlužníku nikdy zaslána nebyla, respektive byla zaslána pouze neúčinně insolvenčnímu správci.

[10] Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu dále jednoznačně vyplývá, že finanční úřad po prohlášení konkursu na majetek daňového dlužníka řádně přihlásil své pohledávky v rámci konkursního řízení, tj. i nadále činil kroky vedoucí být i k částečnému vymožení daňových nedoplatků daňového dlužníka. V případě stěžovatele však správce daně zůstal zcela pasivní. Tím porušil nejenom své povinnosti při správě majetku státu, ale i § 57a zákona o správě daní a poplatků.

[11] Podle stěžovatele nelze § 57a zákona o správě daní a poplatků vykládat natolik úzce, aby „vymáhání daňových nedoplatků bylo spojeno výhradně s vymáháním toliko dle tohoto zákona“. Správce daně je povinen činit veškeré kroky, které reálně vedou k vymožení pohledávek na daňovém dlužníku, nikoli pouze kroky podle zákona o správě daní a poplatků, navíc postupem, kdy sám na základě nepodložených argumentů usoudí, že by takový postup byl bezvýsledný. Výklad § 73 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého by měly být daňové nedoplatky vymáhány pouze daňovou exekucí, je podle stěžovatele ústavně nekonformní. Tím by v konečném důsledku došlo k zamezení jakéhokoli jiného vymáhání, např. v rámci konkursního či insolvenčního, nebo dědického řízení. Ustanovení § 73 citovaného zákona je nutně vykládat pouze jako „možnost“, a je-li to reálně možné „i jako povinnost“, správce daně vymáhat své nedoplatky v exekučním řízení, nikoli jako absurdní omezení vymáhat své nedoplatky „toliko v rámci exekučního řízení“.

[12] Stěžovatel tedy odmítá názor, že vymáhání daňového nedoplatku bude v insolvenčním řízení vždy zcela bezúspěšné jen proto, že proti daňovému dlužníku nelze vést exekuci podle zákona o správě daní a poplatků. I pokud by stěžovatel akceptoval názor Nejvyššího správního soudu, že pro možnost vymáhání daně na daňovém ručiteli není nutné vždy vyčkat výsledků konkursního, ev. insolvenčního řízení, pokládá za zcela neakceptovatelné, že správce daně neučiní žádné kroky k vymožení svých pohledávek.

[13] Stěžovatel závěrem shrnul, že nezákonnost postupu a rozhodnutí daňových orgánů i krajského soudu shledává v porušení povinnosti zaslání výzvy daňovému dlužníku před vymáháním daňového nedoplatku, v porušení povinnosti se alespoň pokusit o efektivní vymození nedoplatku na daňovém dlužníku a konečně v rozhodnutí správního orgánu ohledně nevymáhání daňového nedoplatku založené pouze na jeho nepodložené úvaze o bezvýslednosti vymáhání.

IV.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti, protože napadený rozsudek krajského soudu nepovažuje za nepřezkoumatelný ani nezákonný. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 22/2010 - 44, v němž se Nejvyšší správní soud komplexně zabýval možnostmi správce daně uplatnit výzvu k úhradě nedoplatku daně na ručiteli, jak z hlediska zákona o správě daní a poplatků, tak z hlediska ústavněprávního. Nelze proto souhlasit s námitkou, že v dané věci bylo vážným způsobem narušeno stěžovatelovo ústavou zaručené právo vlastnit majetek.

[15] Správce daně nemohl přihlásit pohledávku do insolvenčního řízení vedeného proti primárnímu daňovému dlužníku, protože daň z převodu nemovitosti byla vyměřena až po uplynutí lhůty pro podání přihlášek v insolvenčním řízení. K námitce stěžovatele, že správce daně měl a mohl přihlásit do insolvenčního řízení i nesplatnou pohledávku, žalovaný opětovně poukázal na předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Je nerozhodné, zda správce daně pohledávku přihlásil nebo nepřihlásil do insolvenčního řízení. Správce daně řádně učinil kroky směřující k vyměření daně a s ohledem na zahájení insolvenčního řízení, za situace prokazatelné bezvýslednosti vymáhání daňového nedoplatku, uplatnil výzvu k zaplacení daňového nedoplatku vůči ručiteli.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud pro přehlednost nejprve poukazuje na základní skutkové okolnosti případu. Průmyslové stavitelství Brno, a.s. jako prodávající uzavřelo se stěžovatelem a J. V. coby kupujícími dne 5. 6. 2008 kupní smlouvu o prodeji nemovitostí. Vklad vlastnického práva byl povolen dne 7. 7. 2008 a jeho právní účinky nastaly ke dni 6. 6. 2008. Dne 28. 7. 2008 bylo zahájeno insolvenční řízení s prodávajícím a následně dne 18. 11. 2008 byl na něj prohlášen konkurz. Prohlášením konkursu přešlo oprávnění nakládat s majetkovou podstatou dlužníka na insolvenčního správce Mgr. Jiřího Šebestu. Protože prodávající nepodal daňové přiznání k dani z převodu nemovitosti (měl tak učinit nejpozději 31. 10. 2008), a ani daň nezaplatil, vyzval jej správce daně k podání daňového přiznání. Výzva byla doručena insolvenčnímu správci dne 17. 3. 2009. Správce daně vyměřil daňovou povinnost bez součinnosti s poplatníkem platebním výměrem ze dne 2. 9. 2009. Dne 9. 12. 2009, podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, vyzval dlužníka k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě; výzva byla doručena insolvenčnímu správci dne 11. 12. 2009. Protože daň nebyla ani poté zaplacena, správce daně vyzval dne

5. 5. 2010 stěžovatele a druhého ručitele J. V. k zaplacení nedoplatku daně z převodu nemovitostí za dlužníka.

[19] Proti rozhodnutí žalovaného a následně i rozsudku krajského soudu brojili oba ručitelé, tedy stěžovatel i J. V. O kasační stížnosti J. V. již Nejvyšší správní soud rozhodl, a to rozsudkem ze dne 13. 12. 2012, čj. 7 Afs 49/2012 - 42, kterým jeho kasační stížnost zamítl. Jak Nejvyšší správní soud ověřil, jedná se v dané věci o shodnou právní problematiku, přičemž námitky uplatněné v kasační stížnosti jsou shodného obsahu. Nejvyšší správní soud proto při posuzování důvodnosti kasační stížnosti stěžovatele vyšel právě z rozsudku čj. 7 Afs 49/2012 - 42, týkajícího se druhého ručitele.

[20] V posuzované věci je podstatný výklad § 57a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého je nedoplatek povinen uhradit také ručitel, pokud mu zákon povinnost ručení ukládá a pokud jej správce daně k úhradě nedoplatku vyzve a současně stanoví lhůtu k jeho úhradě. Správce daně je oprávněn ručitele vyzvat pouze tehdy, nebyl-li nedoplatek uhrazen daňovým dlužníkem, ačkoliv byl daňový dlužník o jeho úhradu bezvýsledně upomenut a nedoplatek nebyl uhrazen ani při vymáhání, pokud není zřejmé, že vymáhání by bylo prokazatelně bezvýsledné.

[21] Postavení stěžovatele coby ručitele vyplývá z § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí ve znění účinném do 31. 12. 2008, (dále jen „zákon o trojdani“). Smyslem a účelem institutu ručení podle zákona o správě daní a poplatků je zajistit splnění veřejnoprávní daňové povinnosti jiným subjektem (ručitelem), než tím, kdo má tuto povinnost primárně. Ručení je závislé na existenci závazku daňového subjektu vůči správci daně. Jelikož má ručení podpůrnou povahu, musí správce daně před tím, než vydá výzvu k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, učinit nejprve úkony nutné k vymožení daňového nedoplatku na původním daňovém subjektu. Pro to, aby ručitel nastoupil na místo primárního daňového dlužníka, vyžaduje zákon o správě daní a poplatku splnění těchto požadavků: je to jednak bezvýsledné upomenutí daňového dlužníka a jednak neuhrazení nedoplatku ani při vymáhání. Druhá podmínka neplatí v případě, kdy je zřejmé, že vymáhání by bylo prokazatelně bezvýsledné.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že v jeho případě nebyly splněny zákonné podmínky pro to, aby měl namísto daňového dlužníka povinnost uhradit daňový nedoplatek. Konkrétně zpochybnil splnění první zákonné podmínky, tedy bezvýsledné upomenutí daňového dlužníka. Podle stěžovatele byla výzva neúčinně doručována insolvenčnímu správci.

[23] Jak vyplývá ze shora uvedeného shrnutí skutkového stavu, poplatník nesplnil svou zákonnou povinnost stanovenou v § 21 odst. 2 písm. a) zákona o trojdani a nepodal místně příslušnému správci daně přiznání k dani z převodu nemovitostí nejpozději do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž byl zapsán vklad práva do katastru nemovitostí. Nezaplatil ani daň, která je podle § 18 citovaného zákona splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání. Správce daně proto v souladu s § 44 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2009, vyzval poplatníka k podání daňového přiznání. Protože tato výzva, které předcházelo prohlášení konkurzu na majetek

poplatníka, zůstala bez odezvy, správce daně v souladu s § 32 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vydal platební výměr, kterým uložil poplatníkovi povinnost zaplatit daň z převodu nemovitostí. Poté vyzval poplatníka k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě. Z uvedeného vyplývá, že správce daně postupoval tak, aby byla daň poplatníkovi vyměřena a vybrána. Nelze mu tedy důvodně vytýkat liknavý či pasivní přístup, jak tvrdí stěžovatel.

[24] Výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě byla doručena insolvenčnímu správci v souladu s § 246 odst. 1 věta první zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona. Podle tohoto ustanovení přechází prohlášením konkurzu na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníkovi, pokud souvisí s majetkovou podstatou. Okamžikem zveřejnění rozhodnutí o prohlášení konkurzu v insolvenčním rejstříku dlužník ztrácí možnost disponovat se svým majetkem, který náleží do majetkové podstaty. Za daného skutkového stavu, kdy již v době, kdy měl poplatník povinnost podat daňové přiznání a zaplatit daň z převodu z nemovitostí, bylo ve vztahu k němu zahájeno insolvenční řízení, které ho výrazně omezilo v dispozici s majetkem, nemohl správce daně doručovat výzvu k zaplacení nedoplatku poplatníkovi. Doručením výzvy insolvenčnímu správci tak byla splněna jedna z podmínek stanovených v § 57a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků pro to, aby správce daně mohl vyzvat stěžovatele jako ručitele k uhrazení daňového nedoplatku. Kasační stížnost proto není ani v tomto směru důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal v postupu správce daně pochybení ani ve vztahu k druhé zákonné podmínce pro to, aby správce daně byl oprávněn vyzvat stěžovatele coby ručitele k uhrazení daňového nedoplatku. V rámci druhé podmínky je třeba zkoumat, zda by vymáhání daňového nedoplatku bylo prokazatelně bezvýsledné. Otázkou, zda je za situace, kdy se daňový dlužník ocitl v úpadku, bez dalšího zřejmé, že vymáhání nedoplatku by bylo v takovém případě „prokazatelně bezvýsledné“, se Nejvyšší správní soud zabýval v již poukazovaném rozsudku čj. 1 Afs 22/2010 – 44, ze kterého výslovně vycházel i krajský soud. Nejvyšší správní soud shodně jako krajský soud konstatuje, že závěry vyslovené v tomto rozsudku jsou plně aplikovatelné i na případ stěžovatele. Určité skutkové odlišnosti obou případů nejsou natolik zásadní, aby bylo nutné se odchýlit od vysloveného právního názoru.

[26] Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku uvedl, že zákonodárce požaduje pro možnost vymáhání nedoplatku na ručiteli předchozí neúspěšné vymáhání nedoplatku na dlužníkovi. Z této povinnosti stanoví zákon výjimku v situaci, kdy je zřejmé, že by vymáhání „bylo prokazatelně bezvýsledné“. Zřejmá bezvýslednost musí být prokazatelná. Příkladem toho, kdy vymáhání daně v daňovém řízení bude prokazatelně bezvýsledné, je podle soudu situace, kdy se daňový dlužník ocitl v úpadku dle zákona o konkursu a vyrovnání, nebo kdy bylo dle současné právní úpravy vůči daňovému dlužníkovi zahájeno insolvenční řízení. Vymáhání daně bude v takovém případě ve vztahu k dlužníkovi „prokazatelně bezvýsledné“ již jen proto, že zákon vylučuje po vyhlášení konkursu na majetek dlužníka vymáhat daňový nedoplatek cestou daňové exekuce.

[27] K argumentaci stěžovatelky, že „vymáháním“ ve smyslu dikce § 57a odst. 1 se rozumí také vymáhání nedoplatků podle zákona o konkursu a vyrovnání, Nejvyšší

správní soud uvedl, že takovýto výklad by byl v rozporu s definicí vymáhání daňových nedoplatků. Extenzivní výklad termínu „vymáhání“ obsažený v § 57a odst. 1, tedy výklad jdoucí nad rámec definice § 73 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, by zcela nespočíval v smyslu daňového ručení. Vymáhání daně v konkursním řízení neprobíhá podle daňového řádu, ale podle zákona o konkursu a vyrovnání. Posléze uvedený zákon je ve vztahu k daňovému řádu zákonem speciálním, který mj. vylučuje aplikaci ustanovení o daňové exekuci. Přistoupení na stěžovatelčinu argumentaci by podle citovaného rozsudku znamenalo, že by správce daně musel nejprve vyčkat výsledků konkursního řízení, a teprve poté vyzvat k úhradě nedoplatku ručitele. To by ovšem v praxi nebylo možné. Soud připomenul, že výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem musí nabýt právní moci ve tříleté prekluzivní lhůtě dle § 47 zákona o správě daní a poplatků

[28] Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 1 Afs 22/2010 – 44 uzavřel, že § 57a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nelze vyložit tak, že v okamžiku výzvy ručiteli k úhradě nedoplatku tu musí být naprostá jistota o tom, že by vymáhání nedoplatku na daňovém dlužníkovi bylo bezvýsledné. Takovýto výklad by totiž byl v rozporu s § 57a odst. 8, kde zákon výslovně předvídá situace, kdy ručitel zaplatí daňový nedoplatek, jakkoliv došlo nebo dojde k uhrazení daně daňovým dlužníkem.

[29] Soud ve zbytku odkazuje na celé odůvodnění rozsudku čj. 1 Afs 22/2010 – 44.

[30] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše podaný výklad § 57a zákona o správě daní a poplatků neshledal důvodnou ani stížní námitku stran zásahu do ústavně chráněného práva stěžovatele vlastnit majetek. Právní úprava obsažená v předmětném zákoně je ve vztahu k právům ručitele maximálně šetrná a omezuje správce daně podstatně více než jak je tomu v případech ručení podle občanského nebo obchodního zákoníku. V § 57a odst. 8 zákona o správě daní a poplatků je totiž upraven způsob, jak má být naloženo s přeplatkem ručitele, pokud by vznikl v důsledku plnění ručitelského závazku za daňového dlužníka.

[31] V tomto směru lze poukázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, Pl. ÚS 29/08, bod 46, <http://nalus.usoud.cz>, podle kterého Listina základních práv a svobod v případě daní předpokládá omezení vlastnického práva. Obsahuje totiž ústavní zmocnění zdaňovat, které zákonodárci dává široký prostor pro rozhodování o předmětu, míře a rozsahu daní. Právě z tohoto důvodu Ústavní soud používá pro hodnocení ústavnosti daní test proporcionality v modifikované verzi, sledující toliko vyloučení extrémní disproportionality a ověřující, zda nedošlo k porušení principu rovnosti. Otázka vhodnosti a nezbytnosti daného opatření je zásadně ponechána na vůli zákonodárce, který za své rozhodnutí nese politickou odpovědnost. To nicméně neznamená absolutní libovůli zákonodárce, neboť pro to, aby daň byla shledána jako ústavně konformní, nesmí být v rozporu s ústavním principem akcesorické i neakcesorické rovnosti.

[32] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 *a contrario* s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o

kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. ledna 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu